

Beautiful Карпати

Осмолода-г.Кінь Грофецький-г.Графа-г.Паренке-г.Мала Попаддя-г.Попаддя-г.Верх Чорної Ріки-оз.Си невір-г.Оз ерна-Стриг альня-Міжг ір'я-г.Ме нчул-г.Кам яна-г.Прис лоп-пер.Пр ислон-г.Оп олонок-г.К ругла-г.Гр аб-г.Магур а-Жиде-г.Г имба-г.Вел икий Верх-вснд.Шипіт-Пилипець-Подобовець ~120км 7днів

Обдумувати мандрівку ми почали заздалегідь, багатьом повідомили про наші плани, але в результаті наша, колись численна, гоп-компанія так і не змогла зібратись. Із-за цього часом нападала якась апатія та опускались руки у підготовці маршруту, внутрішній голос нив: «Де записують на курси організаторів?». Та на щастя, любов до гір та ентузіазм перемогли, і наш бойовий осередок з трьох осіб здійснив задумане, чому також посприяла пречудова погода на протязі всієї мандрівки. Як виявилось, все не так погано: із зменшенням кількості учасників значно підвищується мобільність групи, а давно встановлена дружня атмосфера в колективі не дала тріщини.

Отже "Наша маленькая стая" з ліва на право: **Євген** іbn Ivan, **Деп**(хрю!), **Дімончик**.

День 1. 26.08.2007

В Івано-Франківськ прибули чьотко по розкладу – о сьомій з копійками. Поруч на автовокзалі взяли квитки на маршрутку до Калуша, що ходить кожні 20 хвилин. В Калуші повторили процедуру квитками і налаштувалися чекати буса понад 2 години. Але не встигли ми доїсти морозиво як до нас присікався дядько з пропозицією завести в Осмолоду мерседесом Vita за ціною буса. Ми не змусили довго себе вмовляти, здали квитки в касу та покидали пляцики) в багажне відділення автівки, яка з комфортом помчала на старт нашої мандрівки. Через 2 години ми прибули в Осмолоду, навіть обігнавши, по дорозі, самий ранішній автобусний рейс, що виходить о 7.45. З автобусної зупинки рушили до місточка, пройшли КПП біля якого розміщено щит з маршрутами по Горганах. Уважно роздивившись наявну інформацію перетнули річку через міст та пішли дорогою направо. На розвилці вмилися в річці та трошки перевдяглися. Після розгалуження ліва дорога прямує до полонини Плісце та помічена зеленими марками, права дорога продовжує триматись вздовж р.Молода, ми ж розпочали підйом на Коня-Грофецького середньою просікою. Спочатку стежка йшла не дуже круто і скоро виявилась трохи завалена деревами. Далі стежина закрутилась в прикольний, доволі вузький, серпантин по крутому схилу та по ходу почали траплятися жестяні стрілочки-вказівники на полонину Плісце.

Хлопці розгорнули облату на гриби, але брали тільки крупного звіра – білі, та мали купу задоволення з того. Потім стежка перейшла на траверс і вивела до насипу з каміння. Маркери вже довго не траплялися нам на око і тут ми їх також не знайшли. Можливо стежка продовжується за обвалом, та ми рушили борзо в гору по самому камінню, яке хиталося під ногами та взагалі було не зручним для сходження, зате зробило підкорення першої вершинки особливо радісним. Десь за півгодини ми видерлись майже на самий верх, надибали якусь стежину серед невеликого жерепу та з тріумфом осідлали Коня!

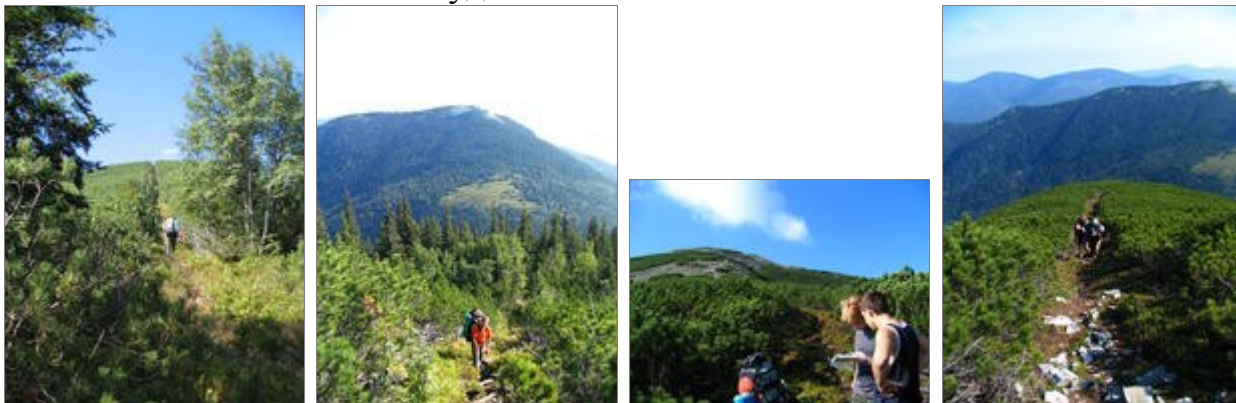

Роздивляючись краєвиди трохи пообідали. З висоти віднайшли місцину біля Осмолороди де проходили ще вранці, навпроти висились Конусяк Великий та Малий, але найбільше нас цікавила Грофа, сходити на яку нам належало завтра Спуск почали тою самою стежкою, що піднялись, але скоро її загубили, тому подалися навпростець, по тому як вийшли з лісу натрапили на схил з чорницями та трохи тормознули. В сідлі між

Грофою та Конем є колиба, біля неї ми й розбили свій табір. Зовсім поруч є джерело, щоправда пересохла, тому ми спустились 15 хвилин на пн-зх до річечки і там набрали води. Після ситної вечері, із залишками ще домашніх харчів, ми втомлені та задоволені вдалим першим днем повлягались спати.

День 2. 27.08.2007 (день трьох Пе: Паренке і дві Попадді)

Ранок почали зі сніданку та підйому на Грофу(1748м). Стежка одразу взяла круто вгору, а на вузькому серпантині довелось розминатися з парою туристів. Потім пішов жереп з охайно прорубаною стежкою серед нього та знову ж таки каміння, але більш м'яке аніж на Коні та не таке паскудне.

Дуже скоро ми вскочили на вершину Грофи не зазнавши значних енергетичних втрат!). На честь цього знову розвернули блакитно-жовті стяги. З вершини вже добре можна було розгледіти наш сьогоднішній маршрут: одна за одною вистроїлись гори Паренке, Мала Попаддя та Попаддя.

Під час спуску почали хвилюватись щодо води, адже взяли ми з собою лише 2 літри. На полонині між Грофою та Паренке ми її завзято не шукали, але надалі попри блакитний колір на карті нам було дуже скрутно в цьому плані 😊 Після полонини Плісце наш маршрут пішов по червоним маркерам та вивів на г.Паренке. Тут вперше за весь час з'явився мобільний зв'язок, тому хутко стали радистами та вийшли в ефір.

Між Паренке та Попадью стежинка так само була дбайливо прорубана у жерепі, але вона нам запам'яталась іншим. Просто під ногами простиралась кущі із цілими гронами чорниць, розміром з виноград. Нерви не витримали та наша стайка впала на пасовисько. Спочатку з пересухи, потім у задоволення, далі до оскоми у роті цілими жменями ми знімали урожай 😊

Малу Попаддю взяли наскоком і майже не помітили її, захovanу серед жерепу. Далі по хребту вийшли на її старшу сестрицю із кам'яною шапкою. З того каміння на вершині були складені цілі апартаменти в яких можна сховатись від вітру. Прямо на схилі було знайдено чийось карту – звичайну генштабівську кілометрову, але значно доповнено назвами, та іншою інформацією, як то номерами та положенням прикордонних стовпчиків. Зображення було дещо розмите, але карта читалась нормально.

Тут ми пообідали і почали спуск в напрямку Верху Чорної Ріки на південний-захід, вздовж стовпчиків з нумерацією 1/х та 2/х. Після кам'янистого обвалу стежка ховалась у жереп, тепер уже у справжній важкопролазний жереп (читай «охуельнік»), протяжністю метрів 300-400. Так як ми ішли на спуск, то доволі скоро продерлися поплатившись притороченими ззовні килимками. А от на підйом цю стежку дуже не рекомендую... У сідлі майже зразу за ст.2/4 знаходим обсажену (обгажену) туристами галявину, та на

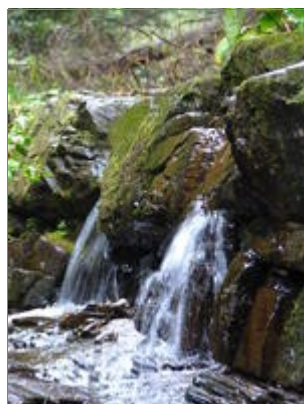
більш менш чистому п'яточку встановлюємо намет. Вода за 5 хвилин вправо, про що свідчила збита стрілка (Дімка сумлінно приладив її на місце). Ввечері щоб відзначити ефективний день та підкорення найвищої точки на маршруті вирішили почастивати себе глінтвейном. Перший млинець, як то кажуть комом (а може й не так погано), зато мій наплечник став легший :). Всю ніч Жека промучився із розболівшимся животом, ковтав колеса, та під дощем кликав Іхтіандра. Звідки в горах іхтіандри? Але він був наполегливий, заспокоївшись тільки під ранок.

День 3. 28.08.2007 (критино-топографічний)

Ранок дещо затягнувся із-за поганого самопочуття Жеки. Повноцінний сніданок замінили дієтичним ріденьким супчиком. Вийшли о 10.45. Впевнено просувались по стовпчикам 3/х – 5/х, зверху починало дещо накрапати. Біля стовпчика №5 повернули дорогою наліво. Стежка значно погіршилась і перед останнім підйомом на Верх Чорної Ріки була повністю перепахана гусенями тракторів та повернула праворуч.

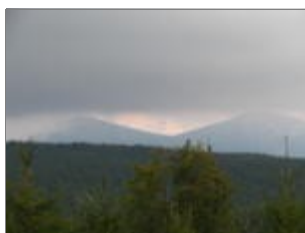
На мою скромну думку треба піднятися на саму вершину, знайти стовпчик під номером 6, далі дорога має продовжуватись. Ми ж того не зробили, повернули та серед тої пашні взяли трохи невірний напрям. Виперлись на якийсь, тіпа хребет Верху Чорної Ріки, та по ньому майже не помітно спустились на північний захід до злиття двох витоків Чорної Ріки. Тут ми невірно ідентифікувала своє місцезнаходження та круто взяли вгору щоб випертись знов на вододільний хребет. Наверху ми опинились біля стовпчика 8/8, стали щасливі що нарешті знайшлись та одночасно спантеличені бо думали що вже зайшли значно далі.

Намагаючись не випускати ниточку стовпчиків дійшли до номера 10/5, поворот ліворуч і на траверсну дорогу. Тут надібали шикарний кущ соковитої ожини, на якому чорного кольору було більше ніж зеленого 😊

Далі мушили піднятися трохи вище по схилу та знайшли вірну дорогу вздовж 12х стовпчиків. На горбочку де мав бути 13й пообідали. На пн-зх відходила добре помітна стежина але скоро знов десь зникла. Серед лісу вийшли до загону для худоби, а далі знов хащі та рух по азимуту. Непомітно втратили висоту по східному схилу та впали до Болотняка. Помічаємо стежку на захід та деремось на верх, вона скоро губиться. Просуваємось в західному напрямі щоб перевалити хребет та потрапити в Свободу. Блукаємо по попаклюженим дорогам, заваленими деревами. Здається, що діло рук прямо ходячих орангутангів, та вони навіть не спромоглися за собою прибрати... Майже вже у відчаї виперлись на дорогу та помітили бетонну шапку стовпчика, практично забитого в землю. Тремтячими пальцями розгрібаю землю та видовбую на світ божий номерок 15/2. Отже координати встановлено 😊 берем азимут на Свободу, та не розбираючи дороги (навпростець) спускаємось до р.Ростока. В одному із злиттів знайшли галявинку принадну для ночівлі.

Поруч у потоці знайшли невелика ванночку, тож скоро лісова чаща наповнилась радісними криками від прийому водних процедур:) Хлопці зготували повний казанок за жарки із грибів та тушківки – це винагорода за всі наші сьогоднішні блукання.

День 4. 29.08.2007

По прибирали постіль, поклали ліжечка та маршовим кроком побігли по дорозі яка перепліталась з руслом Ростоки, а часом йшла саме по цьому руслу. По берегах почали з'являтися пасовиська, та хати. Десять опівдні добралися траси, а там вже рукою подати до озера Синевір. Підступи до нього рясно заселені котеджами, кафешками, готелями і т.п. Вздовж траси часто зустрічаються місця спеціально відведені під кемпінг.

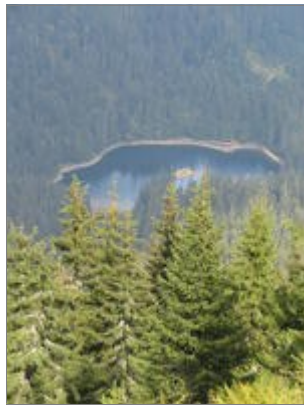

Озеро, чесно кажучи, не справило того враження яке ми очікували: трохи спущена вода, купа водорослів вздовж берегів створювало похмуру атмосферу. Трошки постоявши на оглядовій платформі, що нависає над водою, та порахувавши безліч форельок у воді взяли по пиву та заматрасили на протилежному березі під пам'яткою Сині та Віру.

Сходження на г.Озерну почали вздовж потічка який наповнює Синевір з пн-зх сторони, підйом виявився доволі крутим і по вогкому листю, яке ковзало під черевиками. І тільки на висоті нас наздогнало оте недоотримане враження: з усіх сторін на фоні блакитного неба здіймалися гори, розмальовані у колір хакі, а між ними причаїлось виблискуючи блакитне око Карпат із маленьким острівцем-зіницею посередині. Вся панорама вкупі повністю поглинула нас своєю красою. По хребту прямувала добре утоптана стежка на г.Менчилик, яка згодом заглиблюється в жереп (читай «охуельнік»), так що навкруги стає нічого не видно. Між Менчиликом та хр.Каменка є перемичка, не доходячи приблизно кілометр до вершини стежка має відгалужуватись на захід. Таким чином нашою головною задачею стало не прогавити отой поворот.

Тож виходимо ми на якийсь наступний пагорб на якому складена купа каміння і з неї стирчить ломака – ну точно як маяк якийсь. З цього місця розходяться 3 стежини – дві як по карті намальовано, а третя якась ліва в напрямку Синевірської Поляни. Ми звичайно посунули праворуч, але через якісь 15-20 метрів наткнулися на живу стіну з жерепу, отже мусили вертатись та продовжили рух у попередньому напрямку. Щоб все таки якось зорієнтуватись я видерся на дерево та видивився потрібну перемичку далі по курсу.

Так і є за 10 хвилин стежка поволі завершила на захід, почала спускатись та вигульнула на вирубку. Спускаючись нижче у сідловину виявили знову ж таки побиту траками дорогу. Ліворуч від неї зривався обрив, внизу шуміла річка, а праворуч у буковому лісі знайшлась чудова галявинка з величезним місцем для багаття, обкладеним камінням. Тільки ми поскидали плячки почав накрапати дощик. Миттю був поставлений намет, а речі поховані, вечеря готувалась, як завжди, у темряві. Під час трапези на нас таки впало 4-5 капель дощу, а все інше прийняли на себе парасольки буків, ось так природа піклується про своїх синів 😊

День 5. 30.08.2007

Вранці ми вирушили у туман, який єдиною густою субстанцією перетягувався вітром у одному, лише йому відомому напрямку. Щойно побита машинами дорога перейшла у стежку одразу почався бурелом з багаторічного лісу. Товстелезні стовбури дерев валялись наліво та направо, наче маленька дитина розкидала набридлі іграшки. Ставало моторошно від самої думки про можливість опинитися тут під час цієї негоди, а просування через завали почало нагадувати своєрідну камасутру.

На хребті Кам'янка вийшли на чудову дорогу, мандрівка по якій, серед гарного ялинкового лісу надавала саме задоволення та дозволила розвинути непогану маршову швидкість 😊 За навколо спортивними теревеннями ми не помітили як вийшли до перших хаток Стригальні. Дуже охайне село з прибраними ганками та причепуреними хатками. А от дороги..., ні, мабуть так – «дороги» скоріше нагадували жолоби для тренування з бобслею, і чомусь захотілось саме зараз мати під собою байк, оце там даунхілл міг би вийти, ммм!..

Пробігши село, на трасі доволі скоро спіймали бусик та за кілька гривень докотили до Міжгір'я. Випустивши нас із машини водій «дозаправився» літром міцного пива о_О та погнав по непередбачуваним серпантинам далі. На ринку набрали вітамінів у вигляді свіжих овочів та винограду, та не змогли пройти повз ганделика із Львівським пивом 😊

На виході із села коли проходили останній двір до нас озвався дядько із заправськими вусами та у тельняшці:

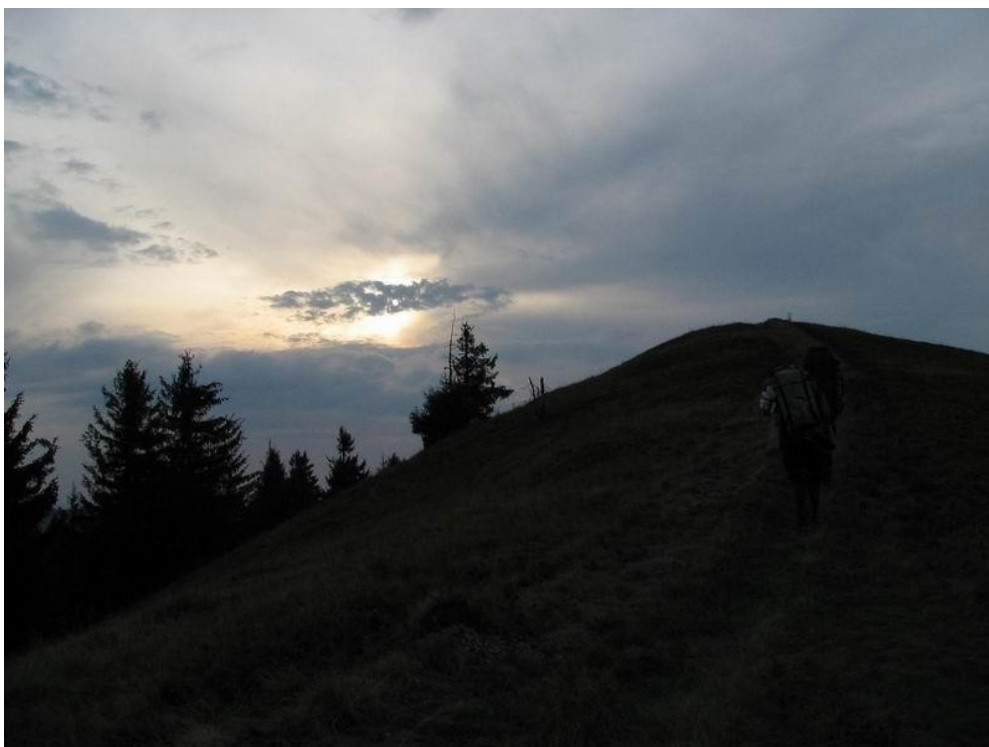
- Вов! Хлопці, на Менчул йдете?
- Так.
- А дорогу знаєте?

- А розкажіть-но!
- ООО! То якщо я вам не розкажу, то ви не зайдете!

Далі йде непередавана гра слів та жестів навіть з елементами живопису дрючком по піску, але тут нас перехопила бабуся, що проходила повз, і також заходила показувати як вийти, мовляв їй по дорозі 😊 Саме кумедне в цьому те, що ми після перерекусу все одно збилися :), та стали штурмувати гору по руслу річки. Коли мокре каміння нам трохи обридло, вирішили вилізти на хребет по майже вертикальному схилу порослому буками – ну ген сцена «цар гори» з кінофільму «9 рота» 😊

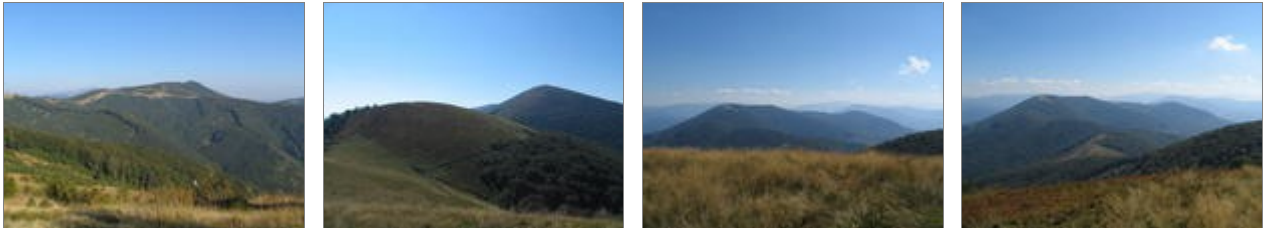

Скоро Менчул підкорився нашим старанням, але сили вже лишали натружені ноги тому очі шукали місце для табору. І майже зразу знайшли полонинку, навіть з літниками вуйків та поїлками для худоби. Єдиний недолік був у тому, що в результаті ретельного сканування території і по доволі великій площі, так і не вдалось знайти води, хоча безліч мокрих слідів від потічків свідчили, що вона тут була... Якби не овочі з Міжгір'я, то навряд чи вдалось запхати в пельку сухпай, а так нормально - перебилися та закусили виноградом 😊

День 6. 31.08.2007

Снідати довелося, так само, на сухо. І хоч ми збирались за рахунок економії часу на приготування їдла вийти трошки раніше, нічогісінько з того не вийшло :?. Воду знайшли нескоро, довелось добре спуститись по схилу щоб набрати кілька пляшок із р.Череш. Напившись від душі, г.Полонину Кук взяли нахрапом та перевівши подих взяли курс на г.Кам'яну. На Прислопі зробили обідню перерву та зварили чайку (за добу вже встигли скучити за цим цілющим напоєм із різноманітних та запашних трав 😊).

Після обіду трошки втратили орієнтацію та чогось почали спускатись хребтом в долину річки, але добре, вчасно роздуплилися та траверсом рушили на перевал Прислоп. Часом зарослі ожини та ще якихось чагарників викликали напади матюкання на свої навички орієнтування. Перевал був позначений невеличким бетонним хрестом.

Трошки далі ми зустріли двох лісорубів, що вантажили дрова, допитавши їх про воду, отримали необхідну інформацію. Чуваки збрехали нам, що на підході до г.Кругла ліворуч від стежки метрах в 150ти є джерельце, себто криничка. Під час пошуків виявилось, що те (а може й не те) джерельце є праворуч від стежки причому спуститись треба метрів 300, але в принципі його майже видно зверху, а поруч є прикольні місця для табору.

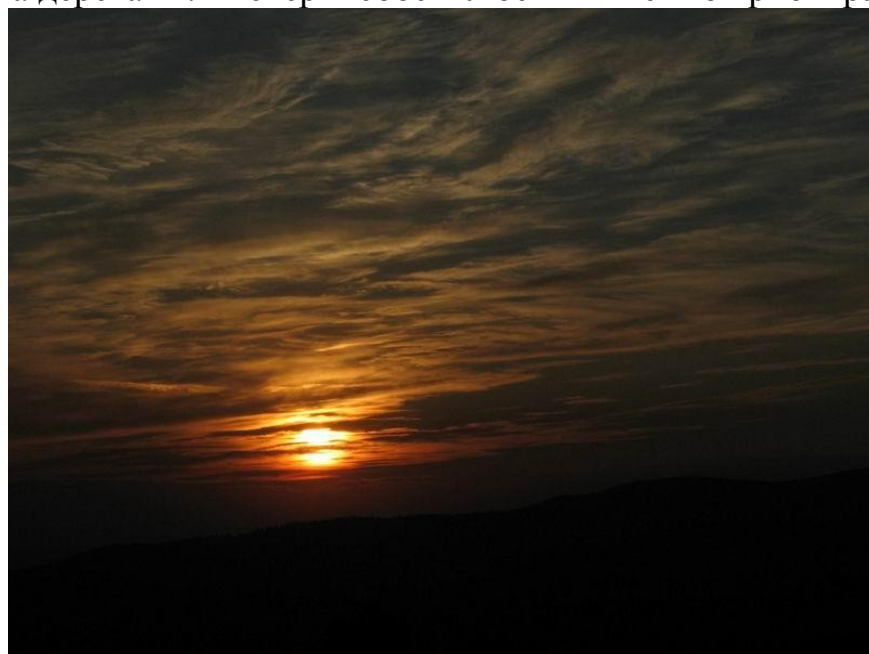
Підйом на Ополонок - це суровий торчок, а от вершина, як не дивно, округла та майже плоска, ген поросла чорниціями.

Набравши у джерелі повні бутли води ми нормально так поважчали та вже з напругом перевалили Круглу. З вершини відкривається чудовий краєвид на майже всю Боржаву, що дало можливість посидіти з картою та потикати пальцями у горизонт називаючи вершинки 😊

Пройшовши ще трохи обабіч дороги знайшли чудову галявину серед ліщини, захищену від вітру схилом та деревами. Ввечері небосхил освітив неймовірної краси закат.

День 7. 1.09.2007

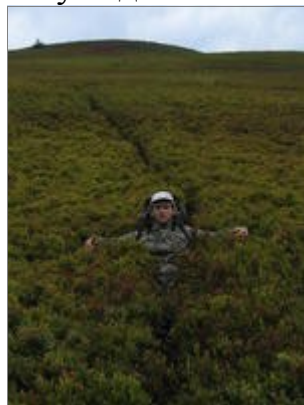
Цього дня небо, всупереч очікуванням, було затягнуте хмарами і на хребті дув доволі прохолодний пронизливий вітер. Це був останній наш ходовий день і перхід мав бути невеликим, тож ми дозволили собі зранку трохи розслабитись і вийшли після 11, проте це не завадило взяти гарний темп та як горішки полускати вершини Граб, Магура-Жиде, Гимбу. Стій був повністю схований у хмарах, а от Великий Верх - з перемінним успіхом, тож ми не втрачали надію побачити що-небудь зверху.

Заповзаючи вже майже на вершину ми зайшли у таку собі хмару погрозово-сірого кольору, а піднявшись на верх поперечного хребта трошки по-офігевали від такої краси. Навіть не знаю як це описати словами, але хмара не могла перелізти через хребет і клубилась з однієї сторони залишаючи другий схил абсолютно чистим.

На Великому Верху знову з'явилося якесь маркування, і ми тою тоненькою стежкою серед суцільного чорничного схилу спускались з останньої нашої гори в цьому сезоні. Джек десь потягнув коліно і крутий спуск давався йому дуже важко.

Далі почався буковий ліс, яким ми вже і вийшли до неймовірної краси уособленої водоспадом Шипіт. Шалений потік гірської річки розбивався на трьох каскадах водоспаду створюючи неймовірний гуркіт, а міради маленьких струмочків іскрилися в останніх променях сонця, що пробивались скрізь букове листя.

Табір розбили на галявині шипітського фестивалю, напевне на території панків, бо поруч з наметом на камені був висічений рельєфний знак анархії. Дочекавшись сутінок, коли екскурсії зівак позабирались від Шипоту ми пішли мочити в ньому свої дупи 😊 Згідно з повір'ям у Шипоті треба купатись голяка, для цього ми обрали ванночку вимиту водою на середньому каскаді, яку я примітив ще вдень. Холодна вода, слизьке каміння та невеличка висота надавали неймовірних відчуттів від тих водних процедур.

Останнім мився Жека, і тільки він скуштував тої насолоди, як Дімка з берега почав активно жестикулювати, вказуючи вниз, але за гуркотом води нічого не було чути. І поки Джек роздуплився що до чого під водоспад підійшов натовп у чоловік 40, у голові з дівчиною в характерно білому вбранні нареченої. Знизу, один за одним, почали блимати спалахи фотоапаратів. А Женья у цих променях слави квапливо шукав рушника, та

прикриваючи сором вискочив на схил та одягався. Тепер цілий вечір (і не тільки цей) у нас була обширна тема для обговорення та приколів 😊 На ніч все таки розпочався дощик під яким ми повечеряли.

Наступного ранку ми відхрапувались до «не можу», після чого некваплячись приготували королівський сніданок, адже треба було знищити зайві продукти 😊 На закатку зробили невеликий перехід з Пилипця до Подобовця і звідти автостопом дістались Воловця. А тут часу багато, шлунки великі, пиво холодне 😊, тож ходили з шинку до шинку та лякали місцевих брудними та неголеними пИсками – «дивні створіння в них з голів стирчить коріння». Познайомились із групою зі Львова та порозважали один одного туристичними байками всуміш із свіжо пережитими враженнями, що скоротило довгі години очікування на потяг.

Наостанок, як водиться, хочеться висловити слова подяки, передусім хлопцям із фундації «Карпатські стежки», завдяки проробленій важкій та корисній роботі ми майже не блукали на розмічених територіях 😊 А якщо є хвала, то має бути догана. Цього разу перший приз виборола корпорація МТС - кляті москалі не змогли забезпечити покриття навіть там де прорвався кучмастар 🙄

Та як би там не було залишаючи Карпати ми забирали з собою сум за неймовірною красою гір та тверду впевненість, що повернемося сюди.. і не раз

